Великий воїн знищених племен,
в Америці, в минулому столітті,
мав найдивніше із усіх імен,
він мав ім'я нечуване у світі:
По-Лицю-Дощ, По-Лицю-Дощ,
По-Лицю-Дощ!
Чи не тому, що в нетрях він схищався
і від дощу, мабуть, не захищався, —
По-Лицю-Дощ, По-Лицю-Дощ,
По-Лицю-Дощ!

Не Вовчий Плащ, не Бик і не Ведмідь,
не Зуб Мустанга, не Перо Орлине, —
він мав ім'я сумне і старовинне,
його лице тверде було, як мідь.

Він був високий, гордий і красивий,
із племені, котре не знало зради.
Тоді це плем'я називали "сіу",
на мові злості щось близьке до "гади".

Він знав про це і не повів бровою.
Горіли джунглі, вилягав бамбук.
Його вуста були тугі, як лук,
натягнутий дзвінкою тятивою.

І ті орлині пера на чолі,
той знак звитяг його над ворогами...
Але було вже рідної землі —
ото лиш та, що зараз під ногами.

А завтра, завтра!.. Сивіє волосся.
Чужинські кроки б'ють у груди площ.
Та що ви? Ні. Сльоза?! Це вам здалося.

По-Лицю-Дощ… По-Лицю-Дощ…
По-Лицю-Дощ…